

Arrest

nr. 62 897 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAMBRECHT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine en bent afkomstig uit Mastara, Republiek Armenië. U bent sinds 1994 weduwe. U runde samen met X, de zoon van uw overleden schoonbroer, een boerderij in Mastara. Uw kleinzoon A.A. (...), eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. X), hielp af en toe op deze boerderij.

Op 17 augustus 2009 kreeg u op de boerderij het bezoek van drie mannen die uw boerderij wilden kopen. Zij deden u een aanbod om te verkopen, maar u weigerde hierop in te gaan. Ook Ararat ging hier niet mee akkoord. Daarop gaven zij u een week bedenktijd. De volgende dag, op 18 augustus 2009, heeft u hierover verklaringen afgelegd bij een politie-inspecteur van de plaatselijke politie van Talin, X genaamd. De politie zou daarop nagaan wie die mensen waren.

Op 24 augustus 2009 kwamen diezelfde mannen terug naar uw boerderij met de mededeling dat u en Ararat beter met de verkoop zouden instemmen, omdat dit allemaal toch in hun bezit zou komen. Zij boden voor een tweede maal een som geld aan, hoewel deze veel lager was dan het bedrag dat eerst werd vooropgesteld. De volgende dag, 25 augustus 2009, ging u samen met Ararat opnieuw uw beklag doen bij de plaatselijke politie van Talin. U legde deze keer verklaringen af bij de chef van de politie van Talin, waarna u door hem gerust werd gesteld met de mededeling dat de politie de zaak zou onderzoeken. Bij het verlaten van het politiekantoor, zag u de wijkagent van uw dorp. U kende hem goed en hij vertelde u dat u beter kon instemmen en uw boerderij verkopen, omdat die mannen, die bij u waren geweest, hoorden bij het parlementslid K.M. (...) U probeerde contact op te nemen met K.M. (...), een buurman, maar tevergeefs.

Op 27 augustus 2009 kwamen die mannen voor een derde keer bij u langs op de boerderij. Zij stelden dat al uw pogingen om de verkoop te voorkomen nutteloos waren en dat uw stallen en uw domein toch in hun handen zouden terecht komen. U moest een contract ondertekenen, maar u en Ararat bleven dit weigeren. De volgende dag, 28 augustus 2009, ging u naar de provinciale politie van Ashtarat, waar u een klacht indiende tegen die mannen die uw eigendom wilden verwerven.

Op 3 september 2009 bracht Ararat u 's avonds met zijn wagen terug naar uw huis. U stelde hem voor om een kop koffie te drinken, vooraleer hij terugkeerde naar de boerderij. U en Ararat waren koffie aan het drinken in de leefruimte, toen er twee mannen bij u thuis binnenkwamen. Eén van de mannen hield in zijn handen de klacht die u had neergelegd bij de provinciale politie van Ashtarat. Opnieuw werd er van jullie geëist om een contract tot verkoop te ondertekenen. U wilde die mannen uit uw huis en er ontstond een schermutseling, waarbij u werd geslagen. Ararat werd door één van die mannen neergeschoten. U werd door uw burens naar buiten geleid, waar u door een vriend van uw kleinzoon Armen werd opgepikt. Deze bracht u naar het huis van uw broer Martun in Isahakyan (Armenië). In de auto zag u Armen terug, die vol blauwe plekken en schrammen stond. U weet niet wat er precies met hem was gebeurd, maar ook hij zou op de boerderij zelf een conflict hebben gehad met die mannen.

Uw broer Martun zorgde ervoor dat Armen en u Armenië konden verlaten met de hulp van een smokkelaar. Op 7 september 2009 vertrokken jullie van bij uw broer naar Krasnodar in de Russische Federatie, waar jullie op 9 september 2009 aankwamen. Van 9 september 2009 tot 24 september 2009 verbleven jullie bij een vriend van uw broer in Krasnodar. Op 24 september 2009 namen u en Armen een bus naar België, waar jullie op 29 september 2009 arriveerden. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan in België. U toonde daarbij een kopie van uw Armeense paspoort en medisch attest dat op 14/05/2010 in België werd opgesteld. Uw origineel paspoort werd door de smokkelaar bijgehouden. Na uw aankomst in België vernam u dat uw kleinzoon Ashot, de broer van Armen, met een mes neergestoken werd, door onbekenden die op zoek waren naar u en Armen.

B. Motivering

U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor uw leven. Een lokaal parlementslid zou geïnteresseerd zijn geweest in uw boerderij en de bijhorende gronden. Omdat u en de zoon van uw overleden schoonbroer weigerden in te gaan op de vraag om te verkopen, werden jullie onder druk gezet en bedreigd. Op 3 september 2009 leidde dit tot een schermutseling, waarbij u en Ararat geslagen werden en Ararat zelfs werd doodgeschoten. Ook uw kleinzoon Armen, die af en toe op deze boerderij werkte, geraakte in conflict met mannen, die bij dat parlementslid hoorden. Daarom besloten jullie samen Armenië te verlaten.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er vastgesteld te worden dat u geen enkel afdoend begin van bewijs neerlegt, aangaande de problemen die u in het kader van uw asielaanvraag aanhaalde. U legde immers enkel een fotokopie neer van twee bladzijden uit uw Armeens paspoort (CGVS dd. 07/07/2010, p.4-5). Niet alleen betreft het hier geen origineel document; op deze gekopieerde bladzijden zijn enkel identiteitsgegevens terug te vinden, die hier niet betwist worden. Er moet worden vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt dat betrekking heeft op de boerderij, die u samen met Ararat, de zoon van uw overleden schoonbroer, uitbaatte. U toonde geen eigendomsakte of enig ander bewijs dat uw verklaringen over deze boerderij kan bevestigen. Nochtans kan een dergelijk bewijs verwacht worden, aangezien de interesse in deze boerderij, vanwege het lokale parlementslid Khachikyan Marnukyan voor u de aanleiding vormde om uw land van herkomst te ontvluchten (CGVS dd. 07/07/2010, p.6-7, 15-16; CGVS dd. 25/08/2010, p.5). U legt evenmin enig bewijs voor met betrekking tot Ararat, met wie u die boerderij beheerd zou hebben. U legt niets voor met betrekking tot zijn identiteit of tot zijn band met u en die boerderij. U toont ook geen enkel document met betrekking tot zijn dood, hoewel u verklaarde dat hij op 3 september 2009 in uw eigen huis werd doodgeschoten (CGVS dd.

07/07/2010, p.6, 20; CGVS dd. 25/08/2010, p.10-11). Dat u van een dergelijk gewelddadig incident met dodelijke afloop geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen, is dan ook onaannemelijk. U laat verder ook na enig document voor te leggen met betrekking tot de klacht die u op 28 augustus 2009 indiende bij de provinciale politie van Ashtarat (CGVS dd 07/07/2010 p. 17-18, CGVS dd 25/08/2010 p. 9).

Bovendien bleek u ook onaannemelijk vaag over enkele essentiële elementen uit uw asielrelaas. Deze vaststelling betreft in de eerste plaats uw onwetendheid over de afloop van de door u omschreven gebeurtenissen. U wist immers niet of de hulpdiensten of politie ter plaatse waren gekomen, nadat Ararat in uw woning was neergeschoten. U wist evenmin of de politie een onderzoek had geopend naar de dood van Ararat, alsook of zij eventuele getuigen hadden verhoord of niet. U wist ook niet of er iets over de dood van Ararat in de media was verschenen (CGVS dd. 07/07/2010, p.21-23; CGVS dd. 25/08/2010, p.11, p. 14). Daarnaast wist u niet wie de erfgenaam van Ararat was, noch of deze persoon of personen eveneens onder druk gezet werden door het parlementslid Khachik Manukyan om die boerderij te verkopen (CGVS dd. 07/07/2010, p.23). U bleek verder ook niet op de hoogte of uw andere familieleden problemen kenden na uw vertrek, noch of u en uw kleinzoon actueel gezocht worden in Armenië (CGVS dd 07/07/2010, p.23; CGVS dd. 25/08/2010, p.13). Dat u hierover geen informatie beschikt, is onaannemelijk.

Aan deze bovenstaande vaststellingen dient zwaar te worden getild, gezien u wel degelijk in de mogelijkheid was om dergelijke originele documenten te bekomen én extra informatie op te vragen. U verbleef immers nog een aantal dagen bij uw broer Martun in Ishakyan (Armenië), vooraleer u Armenië verliet (CGVS dd. 07/07/2010, p.22; CGVS dd. 25/08/2010, p.13-14). U was dus nog steeds in staat, om vanuit het huis van uw broer, contact op te nemen met familieleden om over deze zaken navraag te doen. Ook tijdens uw verblijf bij een vriend van uw broer in Krasnodar (Russische Federatie) of sinds uw aankomst in België ondernam u niets om hetzij zelf, hetzij via uw kleinzoon Armen, aan informatie of documenten te komen. U verklaarde daarop dat u geen contact durfde op te nemen met uw familie in Armenië, omdat u niet wil dat men te weten zou komen waar u zich verschuilt (CGVS dd. 07/07/2010, p.23; dd. 25/08/2010, p.13, 16-17). Een dergelijke verklaring is niet geloofwaardig, gezien uw kleinzoon wel contact onderhoudt met zijn familie in Armenië. U voegde daar aan toe dat uw kleinzoon u niets wil vertellen over wat zijn ouders aan hem gemeld hebben, vanwege uw zwakke gezondheid. Ook deze verklaring is niet aannemelijk, omdat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij of zij alle elementen uit zijn of haar asielaanvraag op een zo omstandig mogelijke manier naar voor brengt. Niet alleen laat u dit na, zoals eerder werd vastgesteld, u legt ook geen enkel afdoend begin van bewijs voor met betrekking tot uw asielrelaas.

Hierbij aansluitend dient nog te worden vastgesteld dat u ook met betrekking tot de problemen die uw kleinzoon Armen in Armenië kende, en als gevolg waarvan hij samen met u jullie land van herkomst verliet, bijzonder weinig kan vertellen. U verklaarde dat Armen op 3 september 2009, dus dezelfde avond als diegene waarop Ararat vermoord werd, betrokken was geraakt bij een vechtpartij met mannen van K.M. (...) op het erf van uw boerderij. U zag uw kleinzoon die avond terug in de wagen van zijn vriend Grygor, die jullie naar uw broer Martun bracht. Uw kleinzoon was gewond en had bebloede kleren (CGVS dd. 07/07/2010, p.21-22; CGVS dd. 25/08/2010, p.12). U kon echter niets vertellen over deze vechtpartij zelf, wat er precies was gebeurd, noch hoe uw kleinzoon was kunnen ontsnappen. Toen u er op werd gewezen dat het niet aannemelijk was dat u maar zo weinig kon vertellen over de problemen van uw kleinzoon, verklaarde u dat hij u niets wilde vertellen vanwege uw zwakke gezondheid (CGVS dd 25/08/2010, p. 12). Echter, gezien de problemen van uw kleinzoon rechtstreeks verbonden waren met de door u ingeroepen problemen, is het niet aannemelijk dat uw kleinzoon u hierover helemaal niets zou vertellen, indien u dit aan hem zou vragen. Ook hieraan dient zwaar getild te worden.

Overigens bleek uw kleinzoon Armen zelf bijzonder slecht geïnformeerd over de afloop van het incident waarbij hij op 3 september 2009 betrokken was. Hij verklaarde dat hij één van zijn belagers op het erf van de boerderij had neergestoken met een riek of drietand (CGVS Avetisyan Armen dd 07/07/2010, p.8; dd. 25/08/2010, p. 4-5). Hij wist echter niets over het verdere lot van deze man. Hij verklaarde dat hij daarover wel contact had opgenomen met zijn vriend Grygor, maar dat deze geen informatie had omdat hij niet uit Mastara afkomstig was. Hij wist ook niet of de politie naar de boerderij was gekomen om vaststellingen te doen, of de politie al dan niet een onderzoek had opgestart, noch of er in de media bericht was over dit incident (CGVS Avetisyan Armen dd 25/08/2010 p. 7). Gezien de ernst van de verklaringen van uw kleinzoon kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer moeite gedaan zou hebben om te weten te komen hoe het met de man, die hij zelf had neergestoken, was. Dit des te meer, gezien hij naast contact met deze vriend, ook nog belde met zijn ouders (CGVS Avetisyan Armen dd 07/07/2010, p.7-8; dd.25/08/2010, p.7-8). Bovendien verbleven u en uw kleinzoon, zoals reeds eerder werd vastgesteld, de dagen voor jullie vertrek uit Armenië nog bij uw broer. Ook de vaststelling, dat uw kleinzoon geen zekerheid had over het lot van de twee medewerkers, die op 3 september ook aanwezig waren op de boerderij en zo bij het incident betrokken geraakten (CGVS Avetisyan Armen dd 25/08/2010 p. 4-5) ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Tenslotte vermelden zowel u, als uw kleinzoon Armen, het feit dat Armen's broer, Ashot, neergestoken werd door personen die navraag deden naar jullie verblijfplaats (CGVS dd 07/07/2010, p. 23). U wist hierover niets meer te vertellen en kon zelfs niet duiden wanneer ongeveer dit zou zijn gebeurd. Ook Armen zelf bleef onaannemelijk vaag over wat zijn broer overkomen was. Hij verklaarde dat hij dit vernomen had van uw broer Martun en dat hij daarop met zijn ouders gebeld had. Hij wist echter niet wanneer Ashot precies gewond was geraakt (CGVS Avetisyan Armen dd 07/07/2010 p. 5-7). Hij wist evenmin wie er precies was langsgekomen om naar jullie te vragen. Hij verklaarde dat zijn ouders een klacht hadden ingediend bij de politie van Talin, maar wist niet of de politie inderdaad een onderzoek was gestart naar deze steekpartij. Meer nog, hij had hierover zelfs geen vragen gesteld aan zijn ouders, zo gaf hij toe (CGVS Avetisyan Armen dd 07/07/2010 p. 9). Hij kon ook niet zeggen of zijn ouders een advocaat onder de arm hadden genomen om het onderzoek naar de steekpartij van zijn broer, Ashot op te volgen (CGVS Avetisyan Armen dd. 07/07/2010, p. 6-7; dd. 25/08/2010, p.10). Het is onaannemelijk dat uw kleinzoon Armen hierover niets weet, aangezien hij ook na dit incident nog rechtstreeks contact had met zijn ouders en hij dus nog in staat was om hierover informatie te bekomen. Het attest dat op 6 juni 2010 in het Russisch werd opgesteld door het medische centrum te Erebuni vermeldt inderdaad steekwonden, die door Ashot Avetisyan waren opgelopen. Dit blijkt ook uit het ongedateerde attest, dat in het Armeens werd opgesteld en dezelfde informatie bevat als het in het Russisch opgestelde document. Echter, niet alleen legt u geen documenten voor, die verwijzen naar de omstandigheden waarin Ashot Avetisyan zou zijn neergestoken (zoals bijvoorbeeld de klacht die zijn ouders zouden hebben ingediend bij de politie of andere stukken die verwijzen naar de omstandigheden van dit incident). Bovendien gaat het hier steeds om gefaxte stukken, zodat de authenticiteit ervan niet geverifieerd kan worden. Bijgevolg dient opnieuw te worden vastgesteld dat u noch uw kleinzoon jullie verklaringen over de gebeurtenissen in Armenië, die aan de oorsprong van jullie vertrek liggen, aannemelijk kunnen maken.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde of in hoofde van uw kleinzoon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

In het kader van uw asielaanvraag verwees u nog naar de medische problemen die u kent (CGVS dd 07/07/2010 p. 5-6). U vermeldde in het bijzonder hartproblemen, waarvoor u een medisch attest dat op 14/05/2010 door een Belgische arts werd opgesteld, voorlegde. Aangezien in dit attest wordt aangegeven dat u aan een chronische hartaandoening lijdt, en dit attest dus geen betrekking heeft op de door u aangehaalde asielproblemen, kan dit document bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Verder verwees u nog naar geheugenproblemen die u zou kennen (CGVS dd 07/07/2010 p. 6) en vermeldde uw advocaat in een email dd 02/07/2010 dat u zou lijden aan een depressie. Ook het medisch attest dd 14/05/2010 vermeldt een depressie. U legt echter geen enkel medisch attest voor, opgesteld door een bevoegd geneesheer, dat de door u ingeroepen geheugenproblemen zou kunnen staven.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekster voert zij drie middelen aan.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, met name onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoekster voert tevens de schending aan van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekster verwijst naar de formele en de materiële motiveringsplicht en stelt dienaangaande dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekster ingediende asielaanvraag. Verzoekster stelt dan ook dat zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en stelt dat zij wel voldoende duidelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Verzoekster verwijst naar wat zij verklaart heeft in de voorgaande procedure en zij is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tendentieuze weergave geeft van de feiten en hierdoor zijn onwil aantoonbaar om zich een waarheidsgetrouw beeld toe te vertrouwen van de concrete situatie waar verzoekster zich in bevond in haar land van herkomst. Verzoekster stelt zich dan ook de vraag in welke mate er sprake kan zijn van een dergelijk onderzoek ten gronde als men er zelfs niet in slaat om een concrete weergave van de feiten te geven.

Vervolgens bespreekt verzoekster de motivering van de bestreden beslissing en bestempelt deze als onduidelijk en zeer karig. Verzoekster verwijst vooreerst naar haar feiten zoals weergegeven in haar asielrelaas en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze gegevens verkeerd heeft begrepen en geïnterpreteerd.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat verzoekster geen afdoende bewijs heeft neergelegd aangaande de aangevoerde problemen argumenteert verzoekster dat de commissaris-generaal er ten onrecht vanuit gaat dat het vanzelfsprekend is dat verzoekster een kopie zou hebben ontvangen van de klacht die zij zou hebben neergelegd bij de politie. Verzoekster licht toe dat dit enkel mogelijk is indien men over voldoende geld beschikt en licht toe dat het voor minder welgestelde mensen zoals zij zelf niet eenvoudig is, en in sommige gevallen onmogelijk is om dergelijk document te verkrijgen. Verzoekster wijst tevens op de betrokkenheid van het parlementslid K.M. (...) en stelt dat het voor zich spreekt dat de autoriteiten in geen geval hun medewerking verleenden om bewijsvoering te voorzien ten opzichte van deze persoon. En zij stelt dan ook dat het onmogelijk is om een eigendomsakte voor te leggen van de boerderij waar zij woonde.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat verzoekster onaannemelijk vaag zou zijn gebleven over enkele essentiële elementen uit haar asielrelaas stelt verzoekster dat zij heimelijk is gevlucht en geen contact heeft opgenomen met familieleden uit vrees vervolgd te worden door de Armeense autoriteiten en stelt verder dat zij geen weet heeft of politie of hulpdiensten ter plaatste zijn geweest. Zij beroept zich tevens op haar onstabiele mentale toestand en wijst er op dat het voor haar zeer pijnlijk is om terug te denken aan de dag waarop A (...) in haar bijzijn is neergeschoten.

Tot slot benadrukt verzoekster dat zij manifeste angst heeft om teruggestuurd te worden en te worden onderworpen aan de schendingen van de rechten van de mens zoals weergegeven in haar feitenrelaas.

2.1.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.1.2. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.1.1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat verzoekster er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Vooreerst motiveerde de verwerende partij dat verzoekster geen enkel afdoende begin van bewijs neerlegde aangaande de problemen die zij aanvoert. Verder stelt de commissaris-generaal vast in de bestreden beslissing dat verzoekster onaannemelijk vaag blijft over enkele essentiële elementen uit haar asielaanvraag. Aansluitend motiveerde de commissaris-generaal eveneens dat verzoekster ook zeer weinig kan vertellen over de problemen die haar kleinzoon Armen in Armenië kende en wordt er in de bestreden beslissing opgemerkt dat haar kleinzoon zelf bijzonder slecht informeerde over de afloop van het incident van 3 september 2009 waarin hij ook betrokken zou zijn geweest. Op basis van het geheel van deze motieven oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster niet in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met het oordeel van de commissaris-generaal is aldus niet afdoende. Uit de uiteenzetting van verzoekster in haar verzoekschrift blijkt dat zij meermaals verwijst naar het feitenrelaas zoals weergegeven in haar asielaanvraag. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De loutere stelling dat de commissaris-generaal de gegevens duidelijk verkeerd heeft begrepen of verkeerd heeft geïnterpreteerd is geen afdoende uiteenzetting die de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen. Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Wat betreft het motief omtrent het gebrek aan bewijs dient er te worden vastgesteld dat verzoekster enkel een fotokopie heeft neergelegd van haar Armeens paspoort. De Raad stelt vast dat uit de het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkel ander document ter staving van haar asielaanvraag heeft neergelegd. Zowel een bewijs van eigendom van de boerderij, als enig identiteitsbewijs of ander document omtrent de persoon Ararat werd niet neergelegd. Er werd tevens geen enkel document neergelegd omtrent de klacht die werd ingediend op 28 augustus 2009 bij de provinciale politie van Ashtarat. Verzoekster betwist dit ook niet maar geeft aan dat een kopie van een klacht niet bekomen wordt in Armenië, dat het voor minder bedeelde mensen niet gemakkelijk is om documenten te

verkrijgen van de overheid en wijst op de betrokkenheid van een parlementslid. Dit zijn loutere beweringen die bovendien post factum worden aangevoerd en de Raad geenszins kunnen overtuigen.

De verwerende partij kan ook gevolgd worden waar zij in haar nota terecht opmerkt dat er van verzoekster kan verwacht worden dat zij in de mate van het mogelijke elementen aanbrengt ter staving van haar relaas en dat zij bij het ontbreken van deze elementen een aannemelijk verklaring dient te geven.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*
a) *de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
b) *alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
c) *de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
d) *de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) *vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.* »

De Raad oordeelt dan ook dat er toch van verzoekster redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij een eigendomsakte kan voorleggen of enig ander begin van bewijs over de boerderij, daar het gegeven dat zij eigenaar van de boerderij is en de daaraan gerelateerde problemen juist kernelementen betreffen van het asielrelaas van verzoekster. Mede gelet op de bewijslast van verzoekster en de zeer zwakke verschoningsgrond die zij naar voor brengt schaart de Raad zich dan ook achter het motief van de commissaris-generaal dat verzoekster geen enkel afdoende bewijs neerlegde aangaande de problemen die zij aanvoert in haar asielaanvraag.

Ook de stelling dat verzoekster geen contact opneemt met haar familieleden heeft uit vrees gevonden te worden door de Armeense overheden overtuigt niet. Haar kleinzoon had immers contact met zijn ouders en verzoekster haalt geen vervolging aan door de Armeense overheden.

Gelet op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing dient gelezen te worden als één geheel kan er bovendien op gewezen worden dat de commissaris-generaal eveneens motiveerde dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef omtrent kernelementen van haar asielrelaas. Wat dit motief van de bestreden beslissing betreft herhaalt verzoekster louter het feitenrelaas zoals weergegeven aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster brengt aangaande dit motief geen enkel concreet element aan die de motivering van de bestreden beslissing kan omkeren.

De Raad verwijst vervolgens naar het volgende onderdeel van de nota van de verwerende partij die terecht de volgende opmerkingen maakt:

“(…) Ook aangaande de essentiële elementen met betrekking tot haar asielrelaas bleef verzoekster onaannemelijk vaag. Zo kon zij niet toelichten of de politie of de hulpdiensten ter plaatste waren gekomen, nadat Ararat in haar huis was neergeschoten; kon zij niet toelichten of de politie een onderzoek naar zijn dood was opgestart, noch of de media over zijn overlijden bericht had. Verder bleek zij niet op de hoogte te zijn wie de erfgenamen waren van Ararat, en of deze personen of verzoekster eigen familieleden naderhand nog problemen hebben ondervonden.(…)”

De stukken van het administratief dossier, met name het verhoorverslag van verzoekster bevestigen de stelling van de commissaris-generaal dat zij zeer vage verklaringen heeft afgelegd. De Raad is eveneens de mening toegedaan dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit de verhoorverslagen van verzoekster en haar kleinzoon blijkt bovendien dat haar zoon en schoondochter zich nog in Armenië bevinden en haar kleinzoon verklaarde tevens dat hij telefonisch contact had met zijn ouders. (verhoorverslag A.A. (...) van 25 augustus 2010, pagina 9). De argumentatie van verzoekster dat zij geen contact durft op te nemen kan aldus niet worden gevolgd.

Waar verzoekster in haar uiteenzetting verwijst naar haar “*onstabiele mentale toestand*” en dienaangaande stelt dat het daardoor te pijnlijk is voor haar om terug te denken aan de dag waarop Ararat werd neergeschoten, wijst de Raad er op dat verzoekster hiervan geenszins melding heeft

gemaakt, noch tijdens, noch na het gehoor van 7 juli 2010 of van 25 augustus 2010. Er werden ook geen medische attesten omtrent deze bewering neergelegd.

De bestreden beslissing stelt in dit verband: *“(...) In het kader van uw asielaanvraag verwees u nog naar de medische problemen die u kent (CGVS dd 07/07/2010 p. 5-6). U vermeldde in het bijzonder hartproblemen, waarvoor u een medisch attest dat op 14/05/2010 door een Belgische arts werd opgesteld, voorlegde. Aangezien in dit attest wordt aangegeven dat u aan een chronische hartaandoening lijdt, en dit attest dus geen betrekking heeft op de door u aangehaalde asielproblemen, kan dit document bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Verder verwees u nog naar geheugenproblemen die u zou kennen (CGVS dd 07/07/2010 p. 6) en vermeldde uw advocaat in een email dd 02/07/2010 dat u zou lijden aan een depressie. Ook het medisch attest dd 14/05/2010 vermeldt een depressie. U legt echter geen enkel medisch attest voor, opgesteld door een bevoegd geneesheer, dat de door u ingeroepen geheugenproblemen zou kunnen staven.(...)”*

De Raad schaaft zich achter dit motief dat niet weerlegd wordt door verzoekster.

Deze bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekster. Zij maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat was op normale wijze deel te nemen aan het gehoor.

De Raad concludeert dan ook dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar stelling dat de commissaris-generaal *“een tendentieuze weergave geeft van de feiten en zij slechts haar onwil aantoot om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekster zich bevond in haar land van herkomst.”*

De Raad schaaft zich achter het oordeel van de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.1.1.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 33 van de Conventie van Genève en verwijst naar de inhoud van dit artikel en leidt hieruit af dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om na te gaan of er in casu sprake is van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoekster bij een terugkeer naar Armenië. Verzoekster argumenteert dat dit niet op een bevredigende wijze is nageleefd. Zij herhaalt wederom de feiten zoals weergegeven in haar asielrelaas en benadrukt dat ze onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst gezien zij door de autoriteiten zal worden vervolgd en naar grote waarschijnlijkheid zal worden vermoord. Zij benadrukt nogmaals dat ze aan de lijve heeft ondervonden dat de overheid niet zal tussenkomen en stelt bovendien dat het de overheid zelf is die de oorzaak is van haar problemen.

De Raad verwijst naar wat is uiteengezet in zijn analyse van het eerste middel waarbij besloten werd dat het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig is.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vluchteling is zodat dit artikel niet op haar van toepassing is.

Het tweede middel is ongegrond.

2.1.1.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de Fundamentele vrijheden. (hierna: het EVRM)

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing haar de facto verplicht naar Armenië terug te keren en verwijst naar de voormelde artikelen van het EVRM. Zij verwijst wederom naar haar asielrelaas en naar deze artikelen en beklemtoont nogmaals dat haar verklaringen zijn ingegeven vanuit een objectieve gegronde vrees.

De schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS

24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=NL&Submit=recherche&numaff=C-465/07>).

Daar waar verzoekster de feiten uit haar relaas herhaalt, stelt dat zij vreest voor haar leven en het leven van haar kleinzoon omdat hij een van de handlangers van K. M. op het erf van de boerderij doodde op 3 september 2009 stelt de Raad vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het relaas niet weerlegt. De bestreden beslissing wijst er op dat verzoekster bij het CGVS onvoldoende informatie kon meedelen met betrekking tot bovenvermeld incident en dat haar kleinzoon bijzonder slecht geïnformeerd was over het verdere verloop van dit incident. De Raad verwijst ook naar wat is uiteengezet in zijn analyse van het eerste middel waarbij besloten werd dat het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig is.

Het feit dat verzoekster ernstige hartkloppingen heeft sinds haar vertrek uit Armenië is kan een aanwijzing van vrees voor terugkeer naar Armenië zijn maar is geen bewijs dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

2.2. In een tweede onderdeel aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoekster eveneens de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, met name onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS